

ХРИСТО СМИРНЕНСКИ НА БОРБА С ТУБЕРКУЛОЗАТА

chitanka.info

Откакто си подряза косите, Мери действително стана хубаво момиче, пък и с чиста съвест вече можеше да твърди, че 21 е равно на 16, т.е. че родена преди 21 година, тя днес едвам е на 16. А Мери е достойна внучка на мадам Тодорка — лична хайлайфна дама. И ето я сега, изтегната в тоалетната на леля си, кръстосала крака, нервно следи пластичните движения на своята леля и се поклаща в стола люлка. Пред голямото огледало, съзнавайки достойнството на своите 87 кг, мадам Тодорка фризира с помощта на двете слугини „своята“ коса, на синия спиртен пламък се сгорещяват щипките за къдрене, а редом с кубическата физиономия на мадам Тодорка в огледалото се отразяват и цял ред бурканчета с помади и кремове, виолетово шише с одеколон, няколко кутии с пудри и пр., и пр. подмладителни средства.

— Боже мой — кипва внезапно мадам Тодорка, — ти пак си бъркала в крема! Ще ти счупя пръстите.

— Не съм барала, госпожо! — оправдава се Катинка — винаги подозираната в естетичнопомадни склонности.

— Не се оправдавай — кипи мадам Тодорка. — Аз те познах! По очите те познах. Санким твоята муцуна не може без крем „Нарцис“. Стражарското обоняние на твоите любими е ужасно изтънчено!

— Не съм, госпожо! — оправдава се Катинка и за всеки случай отдръпва се, взимайки една почтена дистанция от цилиндричната десница на мадамата.

— Къде се дърпаш, я ела тук! — крещи мадам Тодорка и цилиндричната десница грабва големия буркан с помада, описва една дъга и... прас... право в челото на Катина. Ех, славна ръка има мадам Тодорка! Не напразно цяло лято играе тенис.

А в дяволитите очи на Мери сияе загадъчна усмивка. Тя дочита малкото напарфюмирано тъмносиньо писъмце на г-н поручика:

„... Да, Мери! Ти трябва да облечеш лилавия си костюм. Ще те чакам пред Военния клуб. Взemi розички и кутия, но бъди сама!“.

* * *

Мери трябваше днес да води две борби: ужасна борба с туберкулозата и дипломатическа борба с леля си, а също така имаше желание заедно с господин поручика да гони туберкулозата из

столичните булеварди. А г-н поручикът пишеше ясно и кратко: „Вземи розички и кутия, но бъди сама!“. А всичко това „Дунавската гемия“, сиреч леля й, не искаше и да чуе.

— Как, сама ли?! О, Мери, по кой начин! Аз не мога да не изпълня своя дълг. Мислиш, че съвестта би ми простила едно такъв пренебрежение към близките!

„Ух, твоята съвест — два пъти по-дебелата от тебе съвест! — помисли си Мери и се усмихна смирено и обясни: — Аз исках да не се измъчвате, лельо, вий и без това не сте здрава.“

87 килограма на мадам Тодорка никак не се възмутиха от тая нагла здравословна лъжа на внучката.

— Ех, да, здравето ми наистина малко нещо, но именно затова аз трябва да се боря с туберкулозата.

Мери сви досадно карминените си устни, въздъхна и отметна назад черните си коси. „Ех, дявол да я вземе! Ще трябва цял ден да се влече с мене. А поручикът...“ Мери си спомни за славния г-н поручик. И спомни си как пак благодарение на мадам Тодорка пропадна миналия петък тяхната среща. Да, петък беше „благотворителният ден“ на мадам Тодорка и Мери беше длъжна заедно с леля си да обиколи сиропиталището. Но и Мери си отмъсти. Взела едно от малките момиченца, тя доволно го нащипа. Нащипа му краченцата, ръцете и пр. А вечерта управителката на сиропиталището разправяла, като гледала тъмночервените петна от ощипванията:

— Да, да, детето трябва да е заболяло от едра шарка... Още като го държеше г-ца Мери, много плачеше!

Мислите на Мери бидоха прекъснати от Катинка:

— Госпожата каза да си турите шапката!

— Хайде, Мери, стига си мечтала — взмути се и мадам Тодорка.
— Обществена работа ни чака.

Мечтателната Мери се сепна.

— Но какво е това на челото ти, Катинке? Я гледай?

— Нищо, дете ме удари госпожата.

Мадам Тодорка се обърна и погледна челото на Катинка.

— Как не те е срам да лъжеш? Сигур главата ти е по-деликатна от бурканчето! Не те е срам!

Катинка не разбираше защо трябваше да я е срам, но все пак трябваше да се засрами и да замълчи.

* * *

Целия ден мадам Тодорка, Мери и г-н поручикът гониха туберкулозата. Атакуваха я по „Цар Освободител“, притиснаха я из Борисовата градина, а с автомобила на г-н Скубачев я подплашиха чак до Чамкория. Беше десет часът, когато с файтон мадам Тодорка и Мери се върнаха дома.

— Дългът, дългът преди всичко — възразяваше госпожата и полека се качваше по стълбите. А когато почна да се разсъблича, отдоле, откъм зимника, се понесе остър, продължителен писък.

— Какво има? — настръхна мадам Тодорка.

— Сигур е умрял Стоян — обясни слугинята.

— Стоян ли?

— Да, гимназистът, синът на разсилния... Това било третото момче, което му умирало от туберкулоза.

— Трето? От туберкулоза ли?

— Да, така разправя баща му.

— Значи, от туберкулоза? — пак попита мадам Тодорка. — Тогава трябва да освободят стаята, може да се заразим... Аз трябва да ги предупредя.

А в глухата ароматна лятна нощ откъм зимника още се носеха сподавените болезнени писъци, вдигаха се, сплитаха и угасваха далече, далече...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.